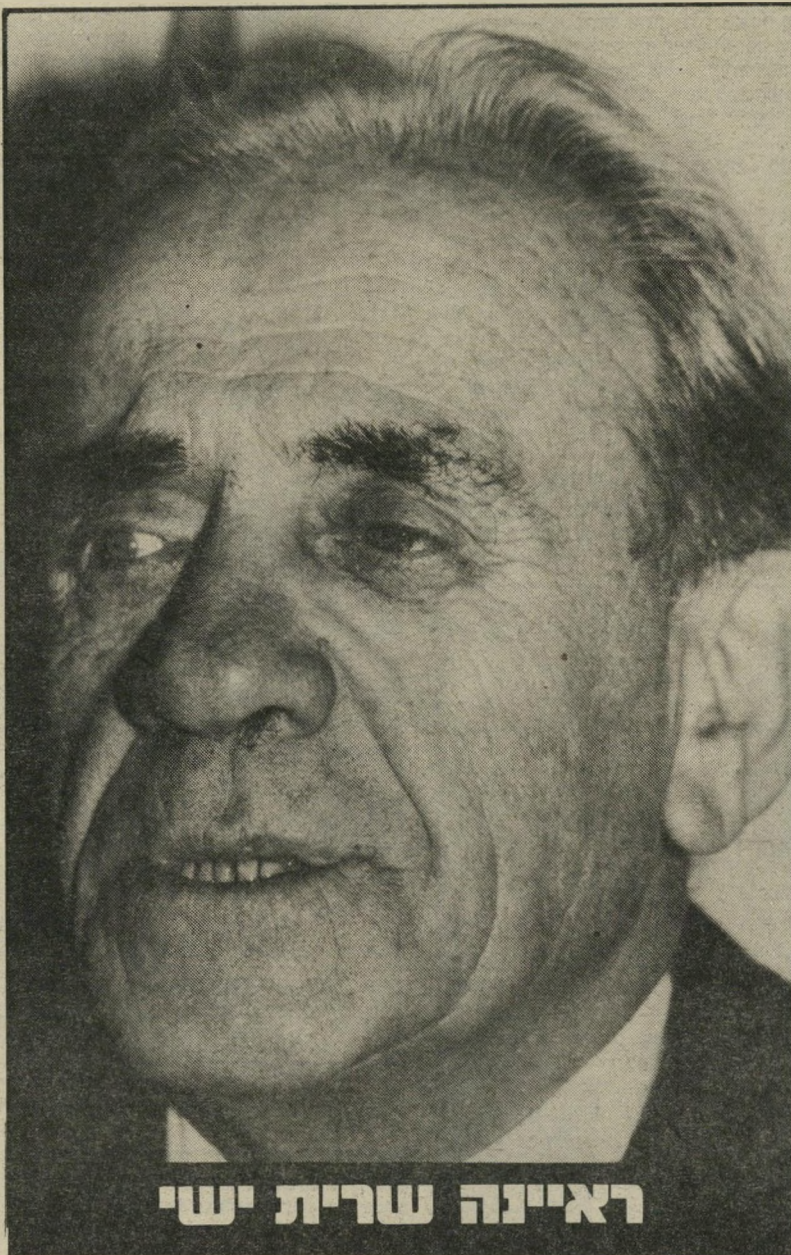

מרסל קופמן. המלצר הוותיק של „כסית“, מתבסס בחגיגות שעורכים יושבי הקפה לכבוד פרישתו, מספר על נעוריו בפאריס, ישיבתו בשבי הגרמני, קשריו עם מישפחת רזיאל ואהבתו ל„כסית“ וליושביה

„יש לי בשבילך רכילות: כולם יודעים מי זו אחותו של דוד רזיאל. אני, במיקרה, נשוי לאחות השנייה“

„ב„כסית“ אהבו אותי בגלל הסיגנון הצרפתי, ואילו מישפחת אשתי לא אהבה אותי דווקא בגלל הסיגנון הזה“

„סימפטיה כמו שהייתה לחצקל לא כגשתי. היה חבר של אנשים פשוטים, ושתה עם שרים ואנשי ציבור“

ראיינה שרית ישי

„לא כל אחד יכול להיות מלצר ב„כסית“. לא כל אחד יכול לחיות ברעש ובהתלהבות ובויכוחים“

„כל אדם צריך לדעת מתי להפסיק. אמנם יש קליינטים שלא רוצים שאפסיק, אבל אני הולך הביחור!“

„החמימות שאני מקבל והחמימות שאני מחזיר – הלוואי והאנושות הייתה מעניקה לי את החמימות של „כסית!““

„KASSIT C'EST MOI!“

התמונה המפורסמת של יוסל ברגנר. והנה מרסל מגיש לנתן אלתרמן. לבוש בחליפה לבנה ובפפיון לבן, על השולחן מפה לבנה. כך היו מתלבשים פעם בכסית! אני שואלת בתדהמה את צביה. כן, היא עונה לי, כך היו מתלבשים. אבא הקפיד על כך. הכל השתנה בכסית. במקום מפות לבנות יש כבר שנים ארוכות מפות משובצות. במקום בלבן, לבושים המלצרים בשחור. אך כסית הוא בית-הקפה היחיד בארץ שבו לא משרתות אותך סטודנטיות בלתי-מיקצור עיות. אלא זקי ומרסל, ולעיתים גם נאג'י, המכירים אותך כבר שנים ארוכות ויודעים בדיוק מה אתה אוהב לשתות ואיך אתה אוהב את הקוטלט שלך. וכסית הוא אולי המקום היחיד בארץ, שבו אתה יודע מי הוא האיש המבשל את האוכל עבורך. שכן נתן נמצא שם שנים ארוכות ואתה יודע בדיוק כמה מלח יהיה על השניצל שלך. מכיוון שנתן לא משנה את סיגנון הבישול שלו.

אהבת-נפש את מקום-עבודתו. גם מקום עבודתו אוהב אותו. שמוליק קראוס הנציח אותו בשיר איך עושים תקליט בכסית. אמר נים אחרים ציירו אותו. ועוד יבוא היום. אני בטוחה. שמישהו יקדיש לו הרבה יותר משיר. מספרים עליו שהוא בקי ויודע את סודותיהם הכמוסים ביותר של יושביו המפורסמים של בית-הקפה. שהוא שומע ורואה הכל. אבל להוציא ממנו פיסת רכילות קטנה או סתם אפילו אמירה לא מחייבת על אחד מהיושבים בקפה הבורימה או על אחד מאלה שישבו שם והלך לעולמו – הרי זו משימה בלתי-אפשרית. מרסל שומר הכל בליבו. על יחסו המיוחד לנתן אלתרמן ניתן ללמוד מהתמונה שאותה הביא לראיון שערכתי עימו בבית-הקפה התל-אביבי. שלוש תמונות ושיר של אלתרמן. במיסגרת יקרים למרסל יותר מכל דבר אחר. בתוך מיזוודה קטנה הביא תמונות יקרות-ערך אחרות. הנה מרסל וחצקל כסית ליד

אני מכירה אותו כבר שנים ארוכות. בפעם הראשונה שבה באתי לכסית כשהייתי סטודנטית לתיאטרון, היה זה הוא. שהגיש לי את כוס הקפה התימני שלי. אותו מרסל עצמו. בעל לבי-הזהב והחיידך שובה-הלב מקבל אותי מאז. בכל פעם שאני נכנסת לכסית, ולא חשובה התדירות, במאור עיניים ונשיקות על הלחי. מרסל אף פעם לא הירבה בדיבור. ואם כבר היה אומר משהו. היה תמיד מדהים את שומעיו בחוכמת-החיים הפשוטה שלו. מעולם לא התערב בין האנשים שגדשו את כיסאות כסית. מעולם לא נטל חלק בוויכוחים הסוערים. מעולם לא התערב גם במריבות קשות. אבל תמיד אפשר היה להיטות אוזן ולשמוע אותו אומר בקולו השקט את מה שיש לו לומר על הסיטואציה. מי ששמע – לא הפסיד. מרסל קופמן הוא אדם בעל תודעה פוליטית ומעמדית עמוקה. הוא אוהב לכתוב את עצמו מועל, הוא גאה בעבודתו ואוהב

„חוכמת המלצר הפשוט. האנטי-פאשיסטי / ששמו מרסל מקפה כסית / עולה על שארירוחו / של האקדמאי המכובד, המי סובסד והממוסד.“ כך כתב, באחת השנים, משרר-הזעם יבי, איש כסית. על מרסל קופמן. המלצר האהוב של כסית. העסוק בימים אלה בחגיגות פרידה. בראיונות לעיתונות. לרדיו ולטלוויזיה. דומה כי מעולם לא זכה מלצר כל-שהו לכבוד ולאהבה כה רבים כמו אלה המורעפים על מרסל קופמן. העומד לצאת לגימלאות במלאות לו שיבעים שנה. כן ירבו. החגיגות, כך אני משערת, לא ייפסקו. כי עד שלא יימצא מחליף למרסל. הוא לא יעזוב את כסית. וכמו שאמר לי הוא עצמו, וכמו שאמרה לי צביה, בתו של חצקל המנוח, אין סיכוי שיימצא בקרוב למרסל מחליף. מחליפו של מרסל יצטרך להיכנס לנעליים גדולות מאוד. למרות מידותיו הזעירות. מרסל הוא ענק.